

Důvody:

Složil-li stěžovatel 50.000 Kč, jimiž se prý zaručil jako solidární ručitel na vyrovnací kvotu ve vyrovnacím řízení Bohuslava T-a, na soudě, ježto na ně činilo nárok více věřitelů, a přijal-li první soud usnesením ze dne 29. května 1931 tyto peníze do soudní úschovy, šlo o činnost, která jest soudu uložena v § 1425 obč. zák. a ve čl. XVIII uv. zák. k j. n. a platily pro řízení předpisy nesporného patentu. Učinil-li stěžovatel u soudu, u něhož byly peníze přijaty do soudní úschovy, návrh, by je soud rozdělil mezi vyrovnací věřitele a by k tomu ustanovil rok k rozvrhu, nemohl a nesměl první soud v nesporném řízení ani podle tehdy platných předpisů nesporného patentu o návrhu tom jednati a rozhodovati, neboť návrh byl učiněn, jak se v něm uvádí, proto, »že se vyskytují různé návrhy věřitelů ve vyrovnacím řízení a nelze dosíci dohody ohledně rozdělení.« O návrhu takovém nebyl nesporný soud oprávněn jednati a rozhodovati, neboť šlo zřejmě o sporné nároky a bylo věcí navrhovatele, by si sám vypočetl a stanovil rozsah povinnosti, vzniklé mu proti vyrovnacím věřitelům převzetím záruky ve vyrovnání, a mohl se při neshodě jen sporem domáhati u soudu rozhodnutí. Pakli přes to první soud o návrhu jednal a rozhodl, překročil tím, jak správně vystihl rekursní soud, meze své působnosti jako nesporný soudce v § 1 nesp. pat. mu vyhrazené a trpí tudíž, posuzuje-li se věc s hlediska zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. jeho rozhodnutí zmatečností podle § 41 d) tohoto zákona. Zmatečností trpí však i řízení předcházející tomuto rozhodnutí, počínajíc již usnesením, jímž byl prvním soudem ustanoven rok k rozvrhu, a bylo proto podle § 43 odst. (2) uvedeného zákona zrušiti nejen rozhodnutí samo, nýbrž i řízení jemu předcházející, čemuž nevádí, že si do usnesení, jímž byl nařízen prvním soudem rok, nikdo z účastníků nestěžoval, neboť tím, že bylo zahájeno zmatečné řízení bez odporu některého z účastníků, nebyla ještě zmatečnost zhojena. Leč zrušiti bylo rozhodnutí i s řízením jemu předcházejícím nejen, pokud šlo o stěžovatele, nýbrž vůbec ohledně všech účastníků, neboť stěžovatel napadl usnesení prvního soudu v celém jeho obsahu, pro vadu týkající se do té míry všech účastníků, že se její odstranění mohlo státi jen změnou nároků všech ostatních věřitelů. Nenabylo proto rozhodnutí to právní moci ani proti ostatním účastníkům a ukládala povaha zmatečnosti, kterou bylo napadené usnesení stíženo, soudu rekursnímu podle § 43 odst. (2) uvedeného zákona, by usnesení zrušil vůbec a návrh nynějšího stěžovatele odmítl jako nehodící se, by o něm bylo v řízení nesporném jednáno.

Čís. 11717.

Ustanovení § 527, druhý odstavec, c. ř. s. platí i v konkursním řízení podle zákona ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Bylo-li v konkursním řízení usnesení zrušeno proto, by byli slyšeni účastníci řízení, nahrazuje to obdobně (§ 188 konk. ř.) výslech stran. Není zapotřebí, by to bylo nařízeno ve výroku zrušujícího usnesení, stačí, plyne-li to z odůvodnění usnesení.

(Rozh. ze dne 3. června 1932, R I 385/32.)

V konkursním řízení (podle zákona ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.) zrušil rekursní soud usnesení prvního soudu, jímž byl vyhlášen konkurs, a uložil prvnímu soudu, nevyhradiv pravomoc, by ve věci jednal a znovu rozhodl. Dovolací rekurs do tohoto usnesení rekursní soud odmítl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Rekursní soud odmítl právem rekurs konkursního správce podaný do zrušujícího usnesení rekursního soudu. Měl to však odůvodniti nepřipustností rekursu a nikoliv neoprávněností konkursního správce k podání rekursu. Neboť ustanovení § 527 druhý odstavec c. ř. s., podle něhož rozhodnutí druhé stolice, kterým bylo zrušeno usnesení prvního soudu a uloženo mu, by podle výsledku stran znovu rozhodl, lze napadati jen, bylo-li v něm vysloveno, že jest vyčkati právní moc, platí i v řízení konkursním, poněvadž v § 182 konk. ř. je vysloveno, že jest obdobně použiti předpisů o řízení ve věcech sporných, pokud není v konkursním řádu jinak ustanoveno. Tak uznáno bylo již za účinnosti rakouského konkursního řádu z 10. prosince 1914, čís. 337 ř. z. v rozhodnutích čís. 1397, 1544 sb. n. s. Na tom nebylo nic změněno nynějším konkursním řádem, neboť změna v § 192 odstavci (2) k. ř. jest jen v tom, že vypuštěn byl v § 176 odstavec (2) rak. k. ř. v závorce uvedený § 528 c. ř. s., což budilo pochybnosti o tom, zda pro konkursní řízení platí i § 527 c. ř. s. Z vypuštění § 528 c. ř. s. v souvislosti s § 188 konk. ř. je zřejmo, že platí obdobně všechny předpisy civilního soudního řádu o rekursech a, poněvadž konkursní řád nemá ustanovení o tom, že proti usnesení, jímž bylo zrušeno usnesení prvního soudu a uloženo mu, by po výsledku stran znovu jednal, je rekurs přípustný i, když nebyla vyhrazena právní moc, má § 527 odstavec druhý c. ř. s. i v konkursním řízení účinnost. V konkursním řízení není ovšem stran, nýbrž jsou jen účastníci konkursu. Bylo-li tedy usnesení zrušeno proto, by byli slyšeni účastníci řízení, nahrazuje to obdobně (§ 188 k. ř.) výslech stran. Není ani zapotřebí, by to bylo nařízeno ve výroku zrušujícího usnesení, stačí, plyne-li to z odůvodnění usnesení. Jak ze zrušovacího usnesení rekursního soudu ze dne 5. března 1932 patrně, stalo se zrušení i proto, by byl zjištěn stav jmění dlužníka, což se neobejde bez výsledku účastníků, takže jde o případ § 527 druhý odstavec c. ř. s. bez výhrady právní moci zrušovacího usnesení. Nezáleží proto na tom, že rekursní soud odmítl z jiných důvodů rekurs a netřeba se proto zabývati vývody rekursu podaného do odmítacího usnesení.

Čís. 11718.

Prohlásil-li žalobce v odpůřčí žalobě, že se může žalovaný sprostiti žalobního nároku (by byl žalobce oprávněn vésti exekuci na nemovitost postoupenou odporovatelným jednáním žalovanému bez ohledu na tento převod) tím, že zaplatí žalobci peněz převyšující 20.000 Kč, byl tento